

РЕШЕНИЕ

№ 280

гр. Пловдив, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно гражданско дело
№ 20225300503171 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по постъпила въззивна жалба, подадена от „Агенция за събиране на вземания” ЕАД, ЕИК***, чрез юрисконсулт Г., против решение № 2740 от 18.07.2022 г. по гр.дело № 16947/2021 г. по описа на РС Пловдив, с което се отхвърлят предявените от жалбоподателя срещу С. Д. А. ЕГН: ***** гр. П., ул. ***, иск за признаване за установено, че ответника дължи на ищеца сумата от 559,43 лева, представляваща главница по договор за стоков кредит от 26.09.2019 г., сключен с „УниКредит Кънсюзър Файненсинг” ЕАД, вземанията по които са прехвърлени на 20.05.2020 г. с Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 02.11.2018 г. на „Агенция за събиране на вземания” ЕАД; възнаградителна лихва в размер на 99,14 лева (деветдесет и девет лева и 14 ст.) за периода 01.11.2019 г. – 01.08.2020 г.; 111(сто и единадесет) лева - обезщетение за забава за периода 02.11.2019г. - 31.08.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението в съда – 31.08.2021 г. до окончателното погасяване, за които е издадена заповед за

изпълнение по ч. г. д. 14103/2021 г. на ПРС.

С постъпилата въззивна жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на постановеното решение по гр.дело № 16947/2021 г. по описа на РС Пловдив, като се оспорва извода на съда, че договорът е недействителен, на осн. чл. 22 ЗПК, поради неспазване на императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗПК. Изразява становище, че в договора за кредит са посочени фиксиран лихвен процент и годишен процент на разходите, поради което изискванията на закона, касаещи референтни стойности, индекси и методики, съответно допускания по променливи във формулата за изчисляването им са неприложими, доколкото към договора е приложен ясен погасителен план, без уговорки за промяна. Излага подробни съображения защо счита, че думата „допускания“ в чл. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК има значение на предвиждания за бъдещето, а не на разходи, като елементи от ГПР по кредита. Счита, че при положение, че договорът е приет за недействителен, следва да се присъди чистата стойност на кредита, на осн. чл. 23 ЗПК, която разпоредба е специална и приложението и не е обосновано от предявяване на самостоятелна претенция на извъндоговорно основание.

Моли обжалваното решение да бъде отменено изцяло, като неправилно и незаконосъобразно, и да бъде постановено решение по същество на спора, с което да бъдат уважени изцяло предявените с исковата молба искове на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД.

Не е постъпил отговор на въззивната жалба. В съдебно заседание въззиваемият С. Д. А. моли да бъде оставено в сила постановеното решение от районния съд, тъй като не иска да плаща и не дължи, защото вземането е погасено по давност.

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право и интерес да обжалва и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Пред първоинстанционния съд са били предявени искове от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД против С. Д. А. с правно основание чл. 422 ГПК за установяване съществуването на вземания в полза на ищеца, за сумата

от 559,43 лева, представляваща главница по договор за стоков кредит № 3869326 от 26.09.2019 г., сключен с „УниКредит Кънсюзър Файненсинг” ЕАД, вземанията по които са прехвърлени на 20.05.2020 г. с Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 02.11.2018 г. на „Агенция за събиране на вземания” ЕАД; възнаградителна лихва в размер на 99,14 лева за периода 01.11.2019 г. – 01.08.2020 г.; 111,00 лева - обезщетение за забава за периода 02.11.2019г. - 31.08.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението в съда – 31.08.2021 г. до окончателното погасяване, за които суми е издадена заповед № 7543 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 01.09.2021 г. по ч.гр.дело № 14103/2021 г. по описа на РС - Пловдив.

Твърденията на ищеца са, че между С. Д. А. и „УниКредит Кънсюзър Файненсинг” ЕАД бил сключен договор за стоков кредит от 26.09.2019 г., при спазване на всички изисквания на ЗПК, като бил предоставен кредит в размер на сумата от 539 лева, преведена по банкова сметка на търговеца, както и застрахователна премия от 20,43 лв., която кредитополучателя се задължил да заплати на кредитора при фиксиран лихвен процент за срока на договора и договорна лихва по кредита в размер на 107,57 лв., на 10 равни месечни погасителни вноски, всяка от 66,70 лв., като падежът на първата бил на 01.11.2019 г., а на последната вноска на 01.08.2020 г. Твърди, че задължението не е било изпълнено, като станало изискуемо изцяло на крайния падеж, поради което и не била обявявана предсрочна изискуемост. Начислено било и обезщетение за забава. От така възникналото задължение не била платена никаква част, като цялото задължение било прехвърлено на ищеца с договор за цесия. За извършеното прехвърляне на вземането длъжникът бил уведомен, но съобщението не било връчено, като било върнато като непотърсено. Връчено било уведомление с исковата молба.

Ответникът не е подал отговор на исковата молба. В съдебно заседание е признал възникване на задължението, както и липса на заплащане. Оспорил е дължимостта с твърдения, че не е бил уведомен за прехвърляне на задължението.

С оспорваното решение районният съд е приел, че е налице възникнало облигационно отношение по повод сключен от ответника договор за

потребителски кредит, задълженията по който са били прехвърлени на ищеца с договор за цесия от 20.05.2020 г., което прехвърляне е било съобщено на длъжника от новия кредитор, по изрично възлагане от заемотателя, с връчване на исковата молба и приложенията към нея. Съдът е установил несъответствие на съдържанието на договора с разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК, в която е поставено изискването за посочване на лихвения процент по кредита и условията за прилагането му, тъй като в договора е посочен ГЛП от 40 % без уточнение на базата, въз основа на която се начислява лихвеният процент – дали върху целия размер на кредита или върху остатъчната главница. Приел е, че не е ясно как е разпределен лихвеният процент във времето - върху цялата дължима главница или е съобразно поетапното ѝ намаляване, съответно и как е формирана възнаградителната лихва в претендирания размер. Прието е, че в договора липсва отбелязване какъв е общият размер на дължимата за срока на договора възнаградителна лихва и съотношението ѝ с главницата по кредита, за да може да се установи как е приложен лихвеният процент и дали същият отговаря на посочения от кредитодателя фиксиран размер, като сключеният договор е приет за недействителен на основание на чл. 22 от ЗПК. Приел е също, че съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, последица от недействителността на договора е връщане само на чистата стойност по кредита от потребителя, без лихви или други разходи, но не е признал дължимостта и, тъй като сумата не е претендирана на извъндоговорно основание.

При извършената служебна проверка на решението в обжалваната част, съобразно правомощията си по чл. 269, изр. първо от ГПК въззивният съд намира, че същото е валидно и допустимо. Поради това и съгласно разпоредбата на чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността му по изложените във въззивната жалба доводи, както и да бъде направена служебна проверка за допуснати нарушения на императивни материално-правни норми, като въззивната инстанция се произнесе по правния спор между страните.

Относно възприетата от районния съд фактическа обстановка съгласно задължителните указания, дадени в т. 1 на Тълкувателно решение № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи, за които във въззивната жалба и отговора към нея липсват оплаквания, т. е.

настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страна на жалбоподателя и/или въззиваемата страна.

От фактическа страна е установено и не е оспорено от страните по делото сключването на процесния договор за стоков кредит № 3869326 от 26.09.2019 г., сключен с „УниКредит Кънсюзър Файненсинг” ЕАД, вземанията по които са прехвърлени на 20.05.2020 г., по силата на който на С. Д. А. е предоставен паричен заем в размер на 539 лева, които са били преведени на търговеца, от който е бира закупена стоката и 20,43 лв. застрахователна премия, при срок на заема 10 месеца, при месечна погасителна вноска в размер на 66,70 лева, фиксиран годишен лихвен процент - 40%, обща сума за връщане – 667 лева и Годишен процент на разходите - 48,20%. Не се спори по отношение на прехвърляне на задължението, възникнало по договора, от кредитодателя на „Агенция за събиране на вземания“ ООД, с договор за цесия, който е бил съобщен с уведомление от цесионера, по изрично упълномощаване от цедента, което е било връчено като приложение към исковата молба.

Приложено е и ч.гр.дело № 14103/2021 г. на РС Пловдив, по което е издадена заповед № 7543 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 01.09.2021 г. в полза на заявителя „Агенция за събиране на вземания“ ООД срещу С. Д. А., за сумата от 559,43 лева, представляваща главница по договор за стоков кредит от 26.09.2019 г., сключен с „УниКредит Кънсюзър Файненсинг” ЕАД, вземанията по които са прехвърлени на 20.05.2020 г. с Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 02.11.2018 г. на „Агенция за събиране на вземания” ЕАД; възнаградителна лихва в размер на 99,14 лева за периода 01.11.2019 г. – 01.08.2020 г.; 111 лева - обезщетение за забава за периода 02.11.2019г. - 31.08.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението в съда – 31.08.2021 г. до окончателното погасяване, както и разноските в заповедното производство в размер на 25 лв. ДТ и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение.

След връчване на заповедта длъжникът е възразил в указания срок срещу дължимостта на вземането, а искът е предявен в едномесечния срок от

получаване на указанието на съда, поради което са налице специалните предпоставки за допустимост на иска по чл. 422 от ГПК, с оглед което същият следва да бъде разгледан по същество.

Спорна между страните е действителността на договора за паричен заем, който е потребителски и се подчинява на специалните изисквания на ЗПК. Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗПК когато не са спазени изискванията на посочените в нормата разпоредби, сред които са и тези на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 9 и 10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен. Съгласно чл. 10, ал. 1 ЗПК Договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК договорът за потребителски кредит следва да съдържа лихвения процент по кредита и условията за прилагането му, а съгласно т. 10 - годишния процент на разходите по кредита, както и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора.

Договорът съдържа годишния процент на разходите към момента на сключването само като процентна стойност, не са посочени взетите предвид допускания, използвани при изчисляването му по определения в Приложение № 1 към ЗПК начин, лихвеният процент също е посочен само като процентна стойност, без да са посочени условията за прилагането му, без да е посочено дали е фиксиран за целия срок на договора, което е в нарушение на императивната разпоредба на чл. 11 ЗПК. Посочените изисквания на закона да се посочат взетите предвид допускания при изчисляване на ГПР не са самоцелни, необходимо е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи, като в този смисъл е и изискването на чл. 10, параграф 1, б. "ж" от Директива 2008/48/ЕО: да се посочат всички допускания, използвани за изчисляването на този процент.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисионни,

възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, а съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК „общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. В случая ГПР по кредита, с оглед размера му от 48,20% в процентна стойност е изключително близък до предвидения в чл. 19, ал. 4 ГПР максимален размер, но неяснотата относно начина, по който същият е формиран, води и до неяснота относно включените в него компоненти. Видно от исковата молба и заявлението, застрахователната премия не е включена в годишния процент на разходите, като в противен случай ГПР ще надхвърли петкратния размер на законната лихва, поради което е налице опит за заобикаляне на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, а посочения в договора годишен процент на разходите не съответства на действително прилагания. Така не само, че ГПР е посочен единствено като процентна стойност в цифри, а и не е посочена действителната стойност на ГПР, изчислен към момента на сключване на договора за кредит. Поради липсата на яснота относно начина, по който е формиран посочения ГПР, се препятства възможността на потребителя да прецени дали да сключи договора за кредит при определените условия за връщане на заетата сума и обуславя нарушение на основното изискване за сключване на договора по ясен и разбираем за потребителя начин (чл. 10, ал. 1 от ЗПК). Видно от приложения към делото договор за кредит, освен, че неясни са останали допусканията, използвани при определяне на ГПР, условията за прилагане на лихвения процент, то и начина на оформяне на договора като шрифт и формат затруднява възприемането на съдържанието и не отговаря на императивното изискване на закона да е написан по ясен и разбираем начин.

Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР

представлява невярна и следователно измамна информация относно общите разходи по кредита, следва да се окачестви като нелоялна и заблуждаваща търговска практика по см. на чл. 6, § 1 от Директива 2005/29/ЕО за нелоялните търговски практики, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Това от своя страна означава, че клаузата относно общия размер на сумата, която следва да плати потребителя, е неравнопоставена по см. на чл. 4, § 1 от Директива 93/13/ЕО и влече недействителност на договора в неговата цялост, както е приел в своето решение и районния съд.

Поради това споделя и направения от първоинстанционния съд извод, че за потребителя в процесния случай не съществува яснота относно точния размер на задължението му и общата стойност на кредита, като процесния договор не отговаря на изискванията на чл. 11, ал.1, т. 9 и т. 10 от ЗПК, отнасящи се до посочване по ясен и разбираем начин на лихвата, годишния процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя, поради което и съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗПК този договор се явява недействителен, поради което, съгласно чл. 23 ЗПК, кредитополучателят дължи чистата стойност на кредита, но не и лихва или други разходи по кредита. Тази разпоредба от една страна е насочена към осигуряване защита на потребителите чрез създаване на равнопоставени условия за получаване на потребителски кредит, а от друга – към стимулиране на добросъвестност и отговорност в действията на кредиторите при предоставяне на потребителски кредити така, че да бъде осигурен баланс между интересите ни на двете страни. В случая липсва ясна, разбираема и недвусмислена информация в договора по см. на чл. 10 и чл. 11, т. 10 от ЗПК, което не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора предвид предоставените му от законодателя съответни стандарти на защита.

В чл. 23 от ЗПК е предвидено, че когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита и не дължи лихва или други разходи по него. Както е посочено и във въззивната жалбата, тази разпоредба е императивна и урежда последиците от сключен недействителен договор за потребителски кредит, като следва да бъде съобразена и приложена от съда, независимо, че

кредиторът не се е позовал на нея в заявлението. Действително по този въпрос е съществувало колебание в практиката на съдилищата, която е преодоляно с постановените решения на ВКС по чл. 290 ГПК. Така в Решение № 50174 от 26.10.2022г. по гр.д. № 3855/2021г. на IV г.о. на ВКС на правния въпрос, по който касационното обжалване е допуснато: допустимо ли е предявен по реда на чл. 422 ГПК иск да бъде уважен на основание чл. 23 ЗПК до размера на чистата стойност на кредитите, при положение, че съдът е достигнал до извод за недействителност на договора по смисъла на чл. 22 ЗПК, е даден положителен отговор. Аргументите са, че при недействителност на договора, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ако тази недействителност се установи в производството по чл. 422 ГПК, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в цитираната разпоредба на чл. 23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Това следва от характеристиката на договора и задължението за периодичност за връщането на сумата. Ако се приеме, че установяването на дължимостта на чистата сума по получения кредит и осъждането на потребителя за нейното връщане следва да се извърши в отделно производство, по предявен иск с правно основание чл. 55 ЗЗД, то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по недействителен договор, в частност при нищожен договор за потребителски кредит и позоваване от страна на потребителя на изтекла погасителна давност. Това би противоречало на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е и въвеждането на разпоредбата на чл. 23 ЗПК в специалния ЗПК. Разрешението, че при установена в хода на исковото производство по чл. 422 ГПК недействителност на договор за потребителски кредит, съгласно чл. 23 ЗПК, предявеният иск следва да бъде уважен с установяване на дължимата чиста стойност на кредита, без да е необходимо вземането за чистата стойност да бъде предявено от кредитора с иск по чл. 55 ЗЗД, е споделено и в решението от 28.11.2022г. по т.д.№ 1023/2020г. на I т.о. на ВКС, както и в Решение 50259 от 12.01.2023 г., по гр.д. 3620/2021.

Предвид горното дружество жалбоподател, като приобретател на

правата по договора за потребителски кредит, има право да получи чистата стойност на кредита в размер на 539 лв., посочена в исковата молба и в договора за кредит, която е дължима, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК в съда до окончателното плащане. Не се дължи и заплащане на обезщетение за забава върху тази сума, както и други разходи, по аргумент от чл. 23 от ЗПК, според който кредитополучателя не дължи други суми, освен чистата стойност на кредита.

Във въззивното производство е направено възражение за недължимост, поради изтекла погасителна давност на вземането. Доколкото такова възражение не е направено с отговора на исковата молба, то същото не е направено своевременно, преклудирано е и не следва да бъде разглеждано.

Ето защо са налице основания за отмяна на атакуваното решение в тази му част, като следва да се признае за установено, че С. Д. А. дължи на жалбоподателя посочената сума от 539,00 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда – 31.08.2021 г. - до окончателното плащане. В останалата част въззивната жалба се явява неоснователна, а решението на районен съд като правилно следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски, съответно на уважената част от претенцията, за заповедното, първоинстанционното и въззивно производство. Така съответно на уважената част от претенцията следва да се присъдят част от направените разноски в заповедното производство в размер на 52,53 лв. В първоинстанционното производство са направени разноски в размер на 125 лв. за заплатена държавна такса и се претендира присъждане на възнаграждение за юрисконсулт, което съдът определя на 200 лв, а съответно на уважената част от исковите претенции следва да му бъде присъдена сумата от 227,63 лв. разноски, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК. В настоящото производство са направени разноски в размер на 75 лв. за държавна такса и се претендира възнаграждение за юрисконсулт в размер на 300 лв., като съдът счита, че следва да бъде определено такова в размер на 200 лв., съответно на правната и фактическа сложност на делото и участието на представител в производството, като съответно на уважената част от въззивната жалба следва да се присъдят такива в размер на 192,61 лв. Или общата сума на дължимите

разноски в заповедното производство, исковото производство пред районен съд и настоящото производство са 472,77 лв.

Решението на въззивния съд не подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 280 ал. 3 от ГПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 271 ал. 1 от ГПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2740 от 18.07.2022 г., постановено по гр.дело № 16947/2021 г. по описа на РС Пловдив, с което е отхвърлен предявеният от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК: ***, против С. Д. А., ЕГН: *****, гр. П., ул. ***, иск по чл.422 ГПК за признаване за установено вземане до размера от 539,00 лв. главница по договор за стоков кредит от 26.09.2019 г., сключен с „УниКредит Кънсюзър Файненсинг“ ЕАД, вземанията по които са прехвърлени на 20.05.2020 г. с Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 02.11.2018 г. на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ведно със законната лихва, считано от датата на постъпване на заявлението в съда – 31.08.2021 г. до окончателното погасяване, за която сума е издадена заповед за изпълнение по ч. г. д. 14103/2021 г. на ПРС, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че С. Д. А., ЕГН: *****, гр. П., ул. ***, дължи на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „***, офис 4, чрез юрисконсулт Ц. П., сумата от 539,00 лв. (петстотин тридесет и девет лева) главница по договор за стоков кредит от 26.09.2019 г., сключен с „УниКредит Кънсюзър Файненсинг“ ЕАД, вземанията по които са прехвърлени на 20.05.2020 г. с Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 02.11.2018 г. на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ведно със законната лихва, считано от 31.08.2021 г. до окончателното плащане, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 7543/01.09.2021 г. по ч. гр. д. № 14103/2021 г. по описа на ПРС, I гр. състав.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2740 от 18.07.2022 г., постановено по гр.дело № 16947/2021 г. по описа на РС Пловдив, XIX гр.състав, в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА С. Д. А., ЕГН: *****, гр. Пловдив, ул. ****, да заплати на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „***“, сумата от 472,77 лв. (четиристотин седемдесет и два лева и седемдесет и седем стотинки) представляващи направени разноси пред заповедния, районния и въззивния съд, съразмерно на уважената част от иска, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____